

Arrestnummer
C11643 / 2024
Repertoriumnummer
2024 / 4331
Datum van uitspraak
27 december 2024
Notitienummer griffie
Notitienummer parket-generaal
2024/PGG/196 2024/VJ11/163

PROCURATOR
Beroep in cassatie
door

dd. 10/01/2025

Werd bij arrest van het
Hof van Cassatie verworpen
dd. 30.10.2025 /

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

2024/PGG/196 - 2024/VJ11/163

Not.nr.

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr. **COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN VAN**
(ON)
met zetel te
met woonstkeuze bij advocaat
advocaat met kantoor te
- burgerlijke partij -

tegen

1. nr. , (ON)
met zetel te
- beklaagde -

verdacht van:

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek, namelijk:

zij die de misdaad of het wanbedrijf hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks hebben meegewerkt;

A opzettelijk achterlaten of beheren van afvalstoffen in strijd met de voorschriften van het Materialendecreet of de uitvoeringsbesluiten ervan

Opzettelijk, in strijd met de wettelijke voorschriften of in strijd met een vergunning, afvalstoffen te hebben achtergelaten, beheerd of overgebracht, te weten afvalstoffen te hebben achtergelaten of beheerd in strijd met de voorschriften van het Decreet van 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen of de uitvoeringsbesluiten ervan, **namelijk**:

1 afvalstoffen te hebben achtergelaten in het meest noordelijk deel van stortvak 2A, met name in stortcel 1

te in de periode van 10 oktober 2013 tot en met 2 juni 2022 (vernietigingsbesluit RvS - St. 2 en St. 3 achterzijde OK 1)

door (voorheen

2 niet-reinigbare gronden/ afvalstoffen te hebben achtergelaten in stortvak 2A buiten stortcel 1

te e in de periode van 12 oktober 2017 tot en met 2 juni 2022 (vernietigingsbesluit RvS St. 4 OK 1)

door (voorheen **D)**

(art. 16.6.3. § 1 lid 1 en 16.6.4. Decreet 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid ; art. 3, 1° en 7°, 12 § 1 en 69 Decreet 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen)

B schending vergunningsplicht

Buiten de gevallen bedoeld in artikel 16.6.1. § 1 lid 2 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid, zonder omgevingsvergunning een ingedeelde inrichting of activiteit van de eerste of de tweede klasse te hebben geëxploiteerd of veranderd, **namelijk:**

1 Rubriek 2.3.6.b) 3° bijlage 1 van Vlarem II (klasse 1)

andere stortplaatsen dan de stortplaatsen, vermeld in rubriek 2.3.7, van:

b) categorie 2: stortplaats voor niet-gevaarlijke afvalstoffen

3° stortplaats voor anorganische niet-gevaarlijke afvalstoffen met laag organisch/bioafbreekbaar gehalte

meer bepaald door 12.921 m³ anorganische niet-gevaarlijke afvalstoffen met laag organisch/biologisch afbreekbaar gehalte te hebben opgeslagen in stortvak 2A, stortcel 1 zonder te beschikken over een vereiste vergunning voor het exploiteren van een stortplaats

te in de periode van 10 oktober 2013 tot en met 2 juni 2022 (vernietigingsbesluit RvS - St. 2 en St. 3 achterzijde OK 1)

2 Rubriek 2.3.6.b) 4° bijlage 1 van Vlarem II (klasse 1)

andere stortplaatsen dan de stortplaatsen, vermeld in rubriek 2.3.7, van:

b) categorie 2: stortplaats voor niet-gevaarlijke afvalstoffen

4° monostortplaats voor andere niet-gevaarlijke afvalstoffen dan inerte afvalstoffen

meer bepaald door 9.213 m³ andere niet-gevaarlijke afvalstoffen dan inerte afvalstoffen te hebben opgeslagen in stortvak 2A buiten stortcel 1, zonder te beschikken over een vereiste vergunning

te _____, in de periode van 12 oktober 2017 tot en met 2 juni 2022 (vernietigingsbesluit RvS St. 4 OK 1)

door _____ (voorheen _____)

3 Rubriek 52 bijlage 1 van Vlarem II

Lozingen in grondwater

(indirecte lozing in grondwater, alsook andere niet elders ingedeelde handelingen die het grondwater kunnen verontreinigen)

Elke directe lozing in grondwater van gevaarlijke stoffen als vermeld in bijlage 2B van dit besluit, alsook elke indirecte lozing van gevaarlijke stoffen als vermeld in lijst 1 van dezelfde bijlage, is verboden krachtens het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer en de uitvoeringsbesluiten ervan. Elke directe lozing in grondwater van andere stoffen dan gevaarlijke stoffen wordt beschouwd als een kunstmatige aanvulling van het grondwater.

meer bepaald door percolaatwater met stoffen uit bijlage 2B van Vlarem II indirect te hebben geloosd in het grondwater ten gevolge van een lekkende folie in stortvak 2A

te _____, in de periode van 27 april 2021 tot en met 1 juli 2021 (St. 1 OK 3 en St. 52 OK3)

door _____ (voorheen _____) **D)**

(art. 5.2.1. §§ 3, 4 en 6 lid 1, en 16.6.1. § 1 lid 1 Decreet 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid ; art. 5, 1°, c), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning; voor 23.02.2017 strafbaar gesteld door art. 16.6.1. § 1 lid 1 Decreet 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid ; art. 4 §§ 1 en 3, en 39 Decreet 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning ; art. 5 § 1 en 6 bis § 1 Besluit Vlaamse Regering 06 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaamse Reglement betreffende de milieuvergunning)

C schending exploitatie- en vergunningsvoorwaarden

buiten de gevallen bedoeld in artikel 16.6.1. § 1 lid 2 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, opzettelijk of door gebrek aan voorzorg of voorzichtigheid, als exploitant van een ingedeelde inrichting of activiteit de algemene, sectorale of bijzondere milieuvoorwaarden niet te hebben nageleefd, **namelijk**:

1 Art. 5.2.4.7.1 § 1. en § 3. Vlarem II

§ 1.

Voor de aanvang van de stortactiviteiten worden door de exploitant van de stortplaats financiële zekerheden gesteld ten voordele van de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij. De financiële zekerheden moeten volgende risico's waarborgen:

1° de kosten voor de afdichtlaag en de eindafdek van de stortplaats;

2° de kosten voor de nazorgactiviteiten;

(...)

§ 3.

Het bedrag van de financiële zekerheden bedoeld in § 1 wordt bepaald per in § 1 aangehaald risico, op basis van een uitbatingsproject opgesteld door een door de toezichthoudende overheid aanvaarde deskundige.

(...)

De financiële zekerheden worden geleidelijk opgebouwd naargelang de vordering van de stortactiviteiten. Het totale bedrag dient op elk moment hoog genoeg zijn om een correcte eindafwerking en vergoeding voor mogelijke schade aan het milieu en derden te garanderen.

(...)

meer bepaald de financiële zekerheid ten voordele van OVAM met betrekking tot de categorie 2-stortplaats (stortvak 2A) niet te hebben verlengd waardoor de kosten voor de afdichtlaag en de eindafdek van stortvak 2A en de kosten voor de nazorgactiviteiten niet gedekt worden

te . in de periode van 21 augustus 2018 tot en met 2 juni 2022 (St. 2 achterzijde OK2)

door (voorheen)

2 Art. 4.1.3.1 Vlarem II

De ingedeelde inrichting of activiteit wordt zindelijk gehouden.

Telkens als de omstandigheden daartoe aanleiding geven, worden doeltreffende maatregelen genomen om ongedierte te bestrijden.

De ingedeelde inrichting of activiteit verkeert altijd in een goede staat van onderhoud. Elk gebrek dat de bescherming van mens en milieu in het gedrang brengt, wordt onmiddellijk verholpen.

meer bepaald door 7 jaar na de aanvang van de stortactiviteiten in stortvak 2A geen lekdetectiemetingen te hebben uitgevoerd om de goede staat van de folie te controleren waardoor verontreiniging werd veroorzaakt

te _____, in de periode van 26 augustus 2013 tot en met 3 september 2020 (St. 4 en 7 OK 3)

door _____ (voorheen _____)

3 Art. 4.1.3.1 Vlare II

De ingedeelde inrichting of activiteit wordt zindelijk gehouden.

Telkens als de omstandigheden daartoe aanleiding geven, worden doeltreffende maatregelen genomen om ongedierte te bestrijden.

De ingedeelde inrichting of activiteit verkeert altijd in een goede staat van onderhoud. Elk gebrek dat de bescherming van mens en milieu in het gedrang brengt, wordt onmiddellijk verholpen.

meer bepaald door niet onmiddellijk te hebben ingegrepen na de vaststelling van meerdere lekken waardoor verontreiniging werd veroorzaakt

te _____, in de periode van 4 februari 2021 tot en met 1 juli 2021 (St. 6 en 52 OK 3)

(art. 5.4.9. § 1 en 16.6.1. § 1 lid 1 Decreet 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid; voor 23.02.2017 strafbaar gesteld door art. 16.6.1. § 1 lid 1 Decreet 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid ; art. 22 lid 1 en 39 Decreet 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning; art. 43 § 1 Besluit Vlaamse Regering 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaamse Reglement betreffende de milieuvergunning)

Vordering herstel

Tevens gedagvaard om, bij toepassing van artikel 16.6.4 van het Decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, zich te horen veroordelen tot het inzamelen, vervoeren en verwerken van de achtergelaten afvalstoffen binnen een door de rechter vastgestelde termijn, onder verbeurte van een dwangsom 250 euro per dag bij niet naleving van deze veroordeling.

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, O12 e kamer, besliste bij vonnis van 5 december 2023 op tegenspraak als volgt:

*“Veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde telastleggingen A.1, A.2, B.1, B.2, B.3, C.1, C.2 en C.3 samen tot een **geldboete van 100.000 euro**, zijnde 12.500 euro vermeerderd met 70 opdecimen, de feiten zowel gedeeltelijk voor als na 1.1.2017 gepleegd zijnde.*

*Veroordeelt haar tot betaling van een **bijdrage** aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.*

*Veroordeelt haar tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 24 euro.*

*Veroordeelt haar tot betaling van de **vaste vergoeding** voor beheerskosten in strafzaken van 58,24 euro.*

Veroordeelt tot betaling van de gerechtskosten voor het openbaar ministerie, tot op heden begroot op 33,87 euro.

VERWIJDERING AFVAL

*Beveelt overeenkomstig artikel 16.6.4. DABM de **verwijdering van alle afvalstoffen** binnen de **6 maanden** vanaf heden.*

*Veroordeelt tot het betalen aan het openbaar ministerie en aan de burgerlijke partij elk van een **dwangsom van 250 euro** per dag dat dit bevel niet wordt nageleefd.*

*Verklaart het vonnis wat betreft de bevolen verwijdering van het afval **uitvoerbaar bij voorraad** niettegenstaande iedere voorziening.*

Veroordeelt tot de kosten van de burgerlijke partij, begroot op 1.800 euro rechtsplegingsvergoeding.

Houdt ambtshalve de overige burgerrechtelijke belangen aan.”

1.2 Tegen dit vonnis werd tijdig en regelmatig naar de vorm hoger beroep ingesteld door het afleggen van een verklaring op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Oudenaarde, op:

- 3 januari 2024 door de beklaagde
- 9 januari 2023 door het openbaar ministerie.

Deze partijen dienden tegelijk ook elk een verzoekschrift in, overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

1.3 Op de rechtszitting van 23 mei 2024 (inleidingszitting) legde het hof bij toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209*bis*, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vast en bepaalde de rechtsdag op de rechtszitting van 31 oktober 2024.

De conclusies voor het college van burgemeester en schepenen van _____ werden via *e-deposit* neergelegd op 23 september 2024, dit is na de op 20 september 2024 voor deze partij vastgelegde conclusietermijn. De partijen deelden het hof niet mee dat er een akkoord bestond over een laattijdige neerlegging van die conclusies en het hof kan dit niet uit andere zekere elementen vaststellen. Aldus is het hof genoodzaakt deze conclusies overeenkomstig artikel 152, § 1, Wetboek van Strafvordering ambtshalve uit de debatten te weren.

1.4 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 31 oktober 2024 in het Nederlands:

- de beklaagde _____ in haar middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester _____ in eigen naam en voor _____, beiden advocaat met kantoor te _____
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van _____, advocaat-generaal,
- de burgerlijke partij _____ in haar middelen vertegenwoordigd door meester _____, advocaat met kantoor te _____.

2. De advocaat van de beklaagde bepaalde in het grievenformulier nauwkeurige grieven over de procedure (schending rechten van verdediging en vermoeden van onschuld – onoverwinnelijke dwaling), de schuld (vrijspraak), de straf (disproportioneel), de herstellvordering/burgerlijke vordering.

Het openbaar ministerie bepaalde nauwkeurige grieven over de straf en de dwangsom.

De hoger beroepen van respectief de beklaagde _____ en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

3. Het hof verwijst naar het feitenoverzicht van het beroepen vonnis, dat luidt als volgt:

“Feiten

4. De beklaagde is de rechtsopvolger van _____ die een stortplaats te exploiteert.

Die stortplaats is een voormalige groeve voor zavelwinning.

Het perceel is volgens het gewestplan _____ (K.B. 24 februari 1977) gelegen in ontginningsgebied met nabestemming bosgebied.

De gedelegeerd bestuurder van het bedrijf is _____

5. (OK 1) De deputatie van _____ weigerde op 28 april 2011 een milieuvergunning voor een categorie 2-stortplaats voor niet-gevaarlijke afvalstoffen met een laag organisch/bioafbreekbaar gehalte.

Het bedrijf tekende beroep aan en op 29 maart 2012 verleende de minister voor leefmilieu de vergunning voor een categorie 2 stortplaats in 'stortvak 2' op _____

Vanaf 26 augustus 2013 begon _____ categorie 2- afval te storten.

Op verzoek van milieuverenigingen vernietigde de Raad van State op 10 oktober 2013 de vergunning.

_____ verzocht dan op 22 oktober 2013 de milieu-inspectie om een bestuurlijke maatregel op te leggen en het inmiddels gestorte afval te doen verwijderen. De milieu-inspectie legde echter geen bestuurlijke maatregel op. Daartegen tekende _____ beroep aan, maar de minister verklaarde 31 januari 2014 dat beroep ongegrond. _____ vorderde op 31 maart 2014 bij de Raad van State de vernietiging van deze beslissing van de minister.

Op 21 mei 2014 nam de minister een nieuw besluit en weigerde nu de vergunning. Tegen die weigering werd door de aanvrager eveneens een vernietigingsberoep bij de Raad van State. Van die vordering werd nadien afstand gedaan.

Na dit weigeringsbesluit verzocht _____ het opleggen van bestuurlijke maatregelen. De milieu-inspectie ging daar andermaal niet op in, en _____ tekende opnieuw beroep aan bij de minister. De minister verklaarde op 19 maart 2015 dat beroep ongegrond. Waarop _____ bij de Raad van State ook de vernietiging van deze beslissing van de minister vorderde.

Tussen 15 oktober 2014 en 12 december 2014 kapselde de exploitant het reeds gestorte afval in.

_____ vroeg gelijktijdig een nieuwe milieuvergunning aan voor enerzijds de regularisatie van de reeds gestorte (en intussen ingekapselde) afvalstoffen, en anderzijds voor een categorie 2-monostortplaats voor niet-reinigbare, niet-gevaarlijke bedrijfseigen gronden.

De deputatie weigerde echter op 26 maart 2015 de vergunning. Daartegen tekende beroep aan. Op 1 oktober 2015 besliste de minister om de milieuvergunning (inclusief de regularisatie) te verlenen voor een termijn van 2 jaar.

drong er bij de milieu-inspectie op aan om zo snel mogelijk de toestemming te willen verlenen om opnieuw te mogen storten vanaf 26 oktober 2015.

Op 27 oktober 2015 keurde de milieu-inspectie een nieuw en aangepast inrichtingsplan goed.

Op 29 oktober 2015 werd de toelating verleend waarna de stortactiviteiten begonnen op 31 oktober 2015. Op 3 december 2015 werd de aanvoer van grond voor onbepaalde tijd stopgezet.

Op dezelfde dag had het Comité voor een Leefbaar een vernietigingsverzoek ingediend bij de Raad van State. De raad schorste op 26 april 2016 de milieuvergunning.

Sinds 2 december 2015 werd geen afval meer gestort op de site.

De milieu-inspectie voerde een bemonstering uit van de gestorte afvalstoffen op 18 november 2015 en 14 januari 2016. De gestorte afvalstoffen bleken te beantwoorden aan de aanvaardbaarheidscriteria van de stortplaats.

Op 12 oktober 2017 vernietigde de Raad van State de milieuvergunning van 1 oktober 2015.

Op 26 oktober 2017 vernietigde de Raad van State (arrest nr.) het ministerieel besluit van 31 januari 2014, waarbij het beroep tegen de beslissing van de milieu-inspectie van 20 november 2013 houdende weigering om in te gaan op het verzoek tot opleggen van bestuurlijke maatregelen, ongegrond werd verklaard.

Na het arrest van 12 oktober 2017 weigerde de minister op 22 maart 2018 de vergunning en verklaarde de regularisatievraag voor de reeds gestorte afvalstoffen ongegrond. De beklaagde vocht deze beslissing op 25 mei 2018 aan bij de Raad van State. Op 22 juni 2023 verwierp de Raad van State het annulatieberoep van de beklaagde.

Op 14 juni 2018 diende bij de milieu-inspectie een derde verzoekschrift in tot het opleggen van bestuurlijke maatregelen met betrekking tot de afvalgronden die werden gestort in stortvlak 2A, deel 2 (eind 2015).

6. Naar aanleiding van de weigering op 22 maart 2018 van de omgevingsvergunning voor het storten van afvalstoffen ging de omgevingsinspectie op 29 mei 2018 ter plaatse en stelde vast dat:

- De afvalstoffen gestort tussen 26 augustus 2013 en 14 oktober 2013 (gelegen in het meest noordelijke deel van stortvak 2A dat stortcel 1 wordt genoemd) nog in stortvak 2A liggen;
- De niet-reinigbare gronden die werden gestort tussen 31 oktober 2015 en 2 december 2015 zijn nog steeds aanwezig.

- De afvalstoffen die werden geborgen in stortcel 1, werden gestort op een moment dat de exploitant daartoe over een geldige vergunning beschikte. Na de vernietiging door de Raad van State op 10 oktober 2013 heeft het bedrijf geen milieuvergunning voor het stort van afvalstoffen in stortcel 1. De verbalisant stelt vast dat de beklaagde de afvalstoffen liet liggen in stortcel 1. In plaats van de afvalstoffen weg te halen heeft het bedrijf beslist om de afvalstoffen tussen 15 oktober 2014 en 12 december 2014 in te kapselen. De verbalisant stelde bijgevolg vast dat de beklaagde een stortplaats uitbaatte zonder te beschikken over de nodige vergunningen.
- De afvalstoffen die werden geborgen in stortvak 2A buiten stortcel 1 werden eveneens gestort op het moment dat de exploitant beschikte over een rechtsgeldige vergunning. Sinds de vernietiging door de Raad van State op 12 oktober 2017 heeft het bedrijf geen milieuvergunning voor het stort in stortvak 2A buiten stortcel 1.

7. Naar aanleiding van de vaststellingen van 29 mei 2018 werd op 26 juli 2018 als bestuurlijke maatregel opgelegd dat alle in stortvak 2A, buiten stortcel 1 gestorte afvalstoffen voor 30 november 2018 moeten verwijderd worden en overgebracht worden naar een vergunde stortplaats. De beklaagde stelde hiertegen beroep in. Op 12 november 2018 verklaarde de minister het beroep gegrond.

De gedelegeerd bestuurder van het bedrijf, , verklaarde op 7 januari 2019 dat een nieuwe omgevingsvergunning werd aangevraagd.

Op 4 april 2019 weigerde de deputatie de vergunning voor het exploiteren van een nieuwe monostortplaats van niet-gevaarlijke, niet reinigbare grond. De beklaagde stelde beroep in tegen die weigeringsbeslissing. Op 3 december 2019 weigerde ook de minister de vergunning. Het bedrijf diende na de weigering een nieuwe aanvraag in. Op 30 juli 2020 weigerde de deputatie de vergunning. Op 25 januari 2021 werd het beroep ongegrond verklaard en werd de beslissing van de deputatie bevestigd door de minister.

8. (OK2) Op 3 september 2018 ontving de milieu-inspectie de melding van OVAM dat de beklaagde geen verlenging van de gestelde bankgarantie voor de categorie 2-stortplaats (stortvak 2A) wou geven.

De bankgarantie liep tot 21 augustus 2018.

Er werd een aanmaning verstuurd maar de afgevaardigd bestuurder, liet weten dat hij geen nieuwe zekerheid zal stellen voordat hij een nieuwe vergunning heeft.

9. (OK 3) Naar aanleiding van de vaststellingen van 29 mei 2018 werd op 26 juli 2018 als bestuurlijke maatregel opgelegd dat alle in stortvak 2A, buiten stortcel 1 gestorte afvalstoffen voor 30 november 2018 moeten verwijderd worden en overgebracht worden naar een

vergunde stortplaats. De beklaagde stelde hiertegen beroep in. Op 12 november 2018 verklaarde de minister het beroep gegrond met als gevolg dat de afvalstoffen in stortvak 2A buiten stortcel 1 onafgedekt bleven liggen.

Om het risico van verontreiniging van het grondwater in te schatten en om een beslissing te nemen omtrent het verzoek van de beklaagde tot het opleggen van bestuurlijke maatregelen vroeg de milieu-inspectie tijdens een overleg met de exploitant op 7 januari 2019 of er ooit een lekdetectiemeting werd uitgevoerd op de stortplaats. Ondanks herhaalde vragen gaf de beklaagde geen antwoord.

Op 7 juli 2020 liet het bedrijf weten dat er door de beklaagde een lekdetectietest zou uitgevoerd worden. Op 3 september 2020 werd de test uitgevoerd. Op 22 september 2020 kreeg de milieu-inspectie daarvan het verslag. Er werd geconcludeerd dat er geen lekken gedetecteerd werden in stortcel 1 van stortvak 2A en dat in het deel buiten stortcel 1 mogelijk een lek in de folie zit op de rand van het stortvak. De kans bestond dat het een 'vals positief' signaal betreft en te wijten is aan randeffecten.

Naar aanleiding van de beslissing van de vergunningsweigering door de minister op 25 januari 2021 voerde de milieu-inspectie een nieuwe analyse uit van het lekdetectierapport van 22 september 2020. Volgens de milieu-inspectie klopte het besluit van de deskundige niet. De twijfels omtrent de besluiten getrokken uit het rapport leidden tot een aanmaning van 4 februari 2021 om ondubbelzinnig aan te tonen of er al dan niet een lek bestaat (28.02.2021), en indien er een lek is dat op een duurzame manier te dichten (voor 15.03.2021), alsook om de lektheid van stortvak 2A deel 2 aan te tonen aan de hand van nieuwe lektheidsmetingen (voor 30.04.2021).

Op 27 april 2021 werd door een stortplaatsdeskundige van Bova Enviro+ een nieuwe controle uitgevoerd. De milieu-inspectie ontving op 5 mei 2021 het verslag daarvan. Daarin wordt melding gemaakt van beperkte schade ter hoogte van de lasnaden in noordoostelijke hoek van het deel van stortvak 2A buiten stortcel 1. Door stickerlassen en extrusielassen kan het probleem opgelost worden. (Het gaat om meerdere lekken in de folie van het deel buiten stortcel 1 van stortvak 2A.) Daarna moet een nieuwe lekdetectietest uitgevoerd worden.

Op 19 mei 2021 ontving de milieu-inspectie het bericht dat de herstellingswerken niet kunnen uitgevoerd worden omwille van de onmogelijkheid om de plaats waar de herstellingen moeten uitgevoerd worden droog te krijgen.

De beklaagde werd aangemaand om de gedetecteerde lekken te herstellen voor 7 juni 2021 en een nieuwe test uit te voeren. Het bedrijf liet weten de werken uit te voeren in 3 fases.

Op 1 juli 2021 voerde de omgevingsinspectie een controle ter plaatse uit en vond nog 3 lekken. Er werd eveneens een monster van de gestorte grond genomen. De omgevingsinspecteur stelde vast dat er veel verontreiniging in de grond zit zoals onder meer

glasscherven, metalen staven en harde kunststof. Uit de analyseresultaten van de gestorte afvalgrond blijkt een duidelijke aanwezigheid van PAK-verbindingen. Uit de bemonstering van het percolaatwater blijkt één PAK-verbinding gedetecteerd.

Op 15 februari 2022 werd als bestuurder van de beklaagde verhoord omtrent de lekken en het herstel ervan.

10. De beklaagde leidde een burgerrechtelijke vordering in tegen het Vlaamse Gewest strekkende tot het betalen van een schadevergoeding van 7.083.110 euro wegens onzorgvuldig en inconsistent optreden waardoor de bedrijvigheid op de site ir werd stilgelegd. De rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde verklaarde die vordering op 6 februari 2020 ongegrond. Op 3 juni 2022 verklaarde het hof van beroep de vordering eveneens ongegrond.”

5. Wat betreft de vermeende schending van haar rechten van verdediging en het vermoeden van onschuld, geeft de beklaagde in het grievenformulier geen verdere relevante toelichting. Nochtans maakt dit haar grief niet onnauwkeurig.

De beklaagde had voor de eerste rechter echter alle redelijke kansen om tegenspraak te voeren en heeft dit in beroep voor het hof ook gehad. Dat de eerste rechter de beklaagde schuldig verklaarde vormt uiteraard geen schending van het vermoeden van onschuld.

De rest van de grief over de procedure van de beklaagde is geen afzonderlijk verweer dat losstaat van de betwisting van haar schuld op grond van onoverwinnelijke rechtsdwaling. De grieven procedure en schuld van de beklaagde vormen eenzelfde verweer.

6. De telastlegging A1-A2 slaat zoals vermeld op het achterlaten van afvalstoffen door het verzuim tot verwijdering van de gedeponeerde afvalstoffen.

Dit vormt een inbreuk op de artikelen 3, 26° en 11, § 1, Materialendecreet en artikel 4.2.1, D.1, VLAREMA. Het is strafbaar gesteld door artikel 16.6.3, § 1, eerste lid Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid. Dat stelt strafbaar wie opzettelijk, in strijd met de milieuvoorschriften, afvalstoffen achterlaat, beheert of overbrengt, met een gevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en met een geldboete van 100 euro tot 500.000 euro of met een van die straffen.

De telastlegging B1-B2-B3 betreft het schenden van de vergunningsplicht door het exploiteren van de stortplaats zonder vergunning. Tot 23 december 2017 betroffen dit inbreuken op artikel 4, §§ 1 en 3, Milieuvergunningsdecreet en de artikelen 5, § 1 en 6bis, § 1, VLAREM I. Sinds 23 december 2017 zijn het inbreuken op de artikelen 5, 1°, c) en 6, eerste lid, Omgevingsvergunningsdecreet. Deze inbreuken zijn strafbaar gesteld door artikel 16.6.1, § 1, eerste lid, Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid met een gevangenisstraf van een

maand tot twee jaar en met een geldboete van 100 euro tot 250.000 euro of met een van die straffen.

De telastleggingen C1-C2-C3 betreffen inbreuken op de exploitatie- en vergunningsvoorwaarden als inbreuken op de vermelde VLAREM II-regels en 5.2.1 Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid. Dat is op dezelfde wijze strafbaar gesteld als de telastlegging B, hiervoor vermeld.

7. Over de schuld overwoog de eerste rechter het volgende:

“11. De beklaagde betwist de telastleggingen.

De beklaagde beroept zich wat betreft de telastleggingen A en B op een onoverkomelijke rechtsdwaling.

Dat verweer treft geen doel. Een onoverwinnelijke rechtsdwaling kan niet aanvaard worden.

De beklaagde liet zich doorheen de jaren in de talrijke procedures bijstaan door (gespecialiseerde) advocaten. De beklaagde was dus zeer goed geïnformeerd omtrent het recht.

Bovendien was het van meet af aan duidelijk dat het om een omstreden dossier ging. Reeds op 28 april 2011 weigerde de deputatie van Oost-Vlaanderen de milieuvergunning voor de stortplaats. De Vlaamse minister voor leefmilieu verleende toch een vergunning op 29 maart 2012, maar die beslissing werd op 10 oktober 2013 door de Raad van State vernietigd op vordering van twee milieuverenigingen.

Daarop volgden bestuurlijke beroepen en vergunningen die herhaaldelijk en finaal door de Raad van State werden vernietigd.

De beklaagde wist dus dat zij nog geen definitieve vergunning had. Zij kan zich niet beroepen op een rechtsdwaling. Het was een bewuste keuze om zo snel mogelijk het stort uit te baten zonder rekening te houden met de juridische bezwaren die er bestonden.

Door de vernietigingsarresten van de Raad van State van 10 oktober 2013 en 12 oktober 2017 staat vast dat er nooit een vergunning voor het storten van afvalstoffen op deze locatie bestaat heeft. Vanaf de kennisname van de vernietigingsarresten wist de beklaagde dat. Vanaf dan had zij het afval moeten verwijderen, maar dat heeft ze niet gedaan. Zelfs nadat ze daartoe aangemaand werd door de milieu-inspectie.

En dat de beklaagde dat ook niet zinnens was blijkt uit de onwil om een nieuwe zekerheidstelling te doen voor de sanering.

De telastleggingen A.1, A.2, B.1 en B.2 zijn bewezen.

12. Ten gevolge van de lekkende folie werd percolaatwater met stoffen uit bijlage 2B van VLAREM II indirect geloosd in het grondwater. Het bemonsterde afval bevatte Polycyclische Aromatische Koolwaterstofverbindingen (PAKs). Ook het percolaatwater bevatte eenzelfde PAK als wat in de peilputten rond het stort werd aangetroffen (OK 3, stuk 52).

De telastlegging B.3 is eveneens bewezen.

13. Artikel 5.2.4.7.1 § 1. en § 3. VLAREM II bepaalt dat voor de aanvang van de stortactiviteiten door de exploitant van de stortplaats financiële zekerheden worden gesteld ten voordele van de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij. De financiële zekerheden moeten volgende risico's waarborgen:

- 1° de kosten voor de afdichtlaag en de eindafdek van de stortplaats;
- 2° de kosten voor de nazorgactiviteiten;

Artikel 5.2.4.7.1 § 3 VLAREM II bepaalt onder andere dat de financiële zekerheden geleidelijk worden opgebouwd naargelang de vordering van de stortactiviteiten. Het totale bedrag dient op elk moment hoog genoeg zijn om een correcte eindafwerking en vergoeding voor mogelijke schade aan het milieu en derden te garanderen.

Er was aanvankelijk een bankgarantie die echter maar liep tot 21 augustus 2018.

Er werd een aanmaning verstuurd maar de afgevaardigd bestuurder, liet weten dat hij geen nieuwe zekerheid zal stellen voordat hij een nieuwe vergunning heeft.

Dat OVAM laattijdig de verlenging van de garantie zou gevraagd hebben is niet dienend.

De financiële zekerheid moet op elk moment bestaan en moet hoog genoeg zijn om een correcte eindafwerking en vergoeding voor mogelijke schade aan het milieu en derden te garanderen, ongeacht het feit dat de stortplaats inmiddels niet meer vergund is. Deze zekerheid moet behouden blijven zo lang het nodig is voor het onderhoud en de nazorg van de stortplaats.

Het niet vernieuwen van de financiële zekerheid ten voordele van OVAM houdt een schending in van artikel 5.2.4.7.1. VLAREM II

De telastlegging C.1 is eveneens bewezen.

14. Voor wat betreft de telastlegging C.2 en C.3 volstaat het te verwijzen naar de vaststellingen van de omgevingsinspectie (OK 3).

De telastlegging C.2 en C.3 zijn eveneens bewezen.”

Het hof maakt deze overwegingen tot de zijne en vult daar aanvullend en in antwoord op het middel van de beklaagde wat volgt aan toe.

De te last gelegde misdrijven vereisen enkel algemeen opzet als moreel element.

Indien het schuldbestanddeel van een misdrijf bestaat uit opzet, dit is het wetens en willens aannemen van een strafbare gedraging, kan het opzet worden afgeleid uit het door de dader gepleegde materiële feit en de vaststelling dat dit hem of haar kan worden toegerekend, met dien verstande dat de dader vrijuit gaat als hij (of zij) rechtvaardiging, schuldonthefing en niet-toerekeningsvatbaarheid enigszins aannemelijk maakt.

Goede trouw is geen rechtvaardigingsgrond voor met (algemeen) opzet gepleegde misdrijven. De aanvoering van goede trouw door de beklaagde mist elke relevantie voor de beoordeling van de misdrijven.

Dat de beklaagde te goeder trouw was is feitelijk ook onjuist, in die zin dat zij goed op de hoogte was van de vergunningshistoriek en zij daarin bewuste economische keuzes maakte die een misdrijf uitmaken.

De beklaagde heeft helemaal niet gedwaald over de toepassing van het recht en die voorgehouden dwaling was alleszins niet onoverwinnelijk.

De feitelijke gedraging die de beklaagde in de telastlegging A1-A2 strafrechtelijk wordt verweten is het achterlaten van afvalstoffen. Met achterlaten van afvalstoffen wordt niet alleen het storten bedoeld, maar ook het verzuim om het gedeponeerde afval te verwijderen.

Door het arrest van 10 oktober 2013 van de Raad van State wist de beklaagde dat haar vergunning voor een categorie 2-stortplaats voor niet-gevaarlijke afvalstoffen was vernietigd en zij dus niet langer over een geldige vergunning voor die uitbating beschikte. Daaruit volgt dat de tot dan gestorte afvalstoffen moesten verwijderd worden. De beklaagde koos er echter bewust voor de afvalstoffen niet te verwijderen en integendeel in te kapselen. Dat die afvalstoffen voor het vernietigingsarrest van 10 oktober 2013 gestort werden onder dekking van een vergunning die tot dan geldig was, doet geen afbreuk aan het wederrechtelijk karakter van het achterlaten van de afvalstoffen vanaf 10 oktober 2013.

De beklaagde kan ook niet redelijk voorhouden daarover onwetend te zijn geweest. Evenmin kan zij redelijk stellen dat zij een zorgzame exploitant was door toch nog verder de oorspronkelijk legaal gestorte afvalstoffen te beheren zonder de verwijdering ervan aan te vatten. Dit was louter een economische keuze.

Het verweer van de beklaagde is op dit vlak trouwens tegenstrijdig. Zij stelt dat zij te goeder trouw ervan uitging dat zij haar vergunning uitvoerde en dat zij op wet- en rechtmatige wijze kon exploiteren conform haar vergunning. Verder stelt zij dan dat de onwettigheid (van haar vergunning) enkel en alleen zou toe te schrijven zijn aan de overheid, die de vergunning gebrekkig motiveerde. Daardoor geeft de beklaagde te kennen dat zij wist dat de vergunning vernietigd was, maar dat zij er op rekende en speculeerde dat wat zij slechts als een motiveringsgebrek in de vergunning zag, zou worden rechtgezet. Dit toont aan dat er geen

sprake was van onoverwinnelijke rechtsdwaling. De beklaagde ving trouwens bot bij de burgerlijke rechter voor de schadevergoeding die zij hiervoor vorderde, wat blijkt uit de door haar overgelegde stukken.

Ten onrechte zwaait de beklaagde met een *“toelating”* van 29 oktober 2015 door de toezichthouder. Dit kaderde in het beheer van de feitelijke toestand die gecreëerd was en de (precaire, want later vernietigde) toekenning van een vergunning door een vergunningverlenende overheid. Het vormde geenszins een vrijbrief voor verdere overtreding van de verwijderingsplicht die voortvloeide en voortvloeit uit de afwezigheid van een rechtsgeldige, uitvoerbare vergunning. Die zogenaamde toelating deed ook geen afbreuk aan de wederrechtelijke toestand, die de beklaagde genoegzaam bekend was. Deze toelating creëerde voor de beklaagde dan ook geen onoverwinnelijke rechtsdwaling, waardoor zij legitiem meende dat het verzuim tot verwijdering van de afvalstoffen voortaan toegelaten was.

Door zo te handelen creëerde de beklaagde een feitelijke toestand waarbij de gestorte afvalstoffen bleven liggen. Het was de taak van de inspectiediensten ook binnen die feitelijke, wederrechtelijke, toestand de stortplaats aan controle te onderwerpen. Daaruit kon de beklaagde niet afleiden dat de verdere exploitatie legitiem was.

Ook de omstandigheid dat pas in 2018 een proces-verbaal voor deze inbreuk werd opgesteld, doet niets af aan de wederrechtelijkheid.

Anders dan de beklaagde voorhoudt, zou elke normaal voorzichtige exploitant na het arrest van 10 oktober 2013 van de Raad van State waarbij haar vergunning werd vernietigd de verwijdering van de afvalstoffen hebben aangevat. Dat dit redelijkerwijs niet van dag op dag kon worden uitgevoerd, rechtvaardigt niet dat de verwijdering niet enkel werd uitgesteld, maar de opslag bovendien werd bestendigd door de afvalstoffen in te kapselen. De beklaagde deed dit duidelijk met de bedoeling om met dit voldongen feit en de omvang van de opslag de vergunningverlenende overheden onder druk te zetten en zo een haar gunstige beslissing af te dwingen, evenals om kosten uit te sparen. Dat weerlegt haar goede trouw, evenals het feit dat er sprake zou zijn van onoverwinnelijke rechtsdwaling.

De beklaagde volhardt in haar economische risicoafweging, gezien zij na het arrest van 22 juni 2023 waarbij een weigeringsbesluit van 2018 deels werd vernietigd, nog steeds afwacht en niet overgaat tot het in gang zetten van de verwijdering van de afvalstoffen. Tekenend is dan ook dat zij stelt dat *“finaal oordelen over deze telastlegging (op heden voorbarig is)”* en dat het dossier zou moeten worden aangehouden tot er duidelijkheid is over de status van een milieuvergunning.

8.1 De telastleggingen A1-A2 zijn bewezen. De beklaagde beschikte in de te last gelegde periodes niet over een geldige (milieu- of omgevings)vergunning, wat de beklaagde ook

erkent. In de te last gelegde periodes verzuimde de beklaagde de voorheen legaal gedeponeerde afvalstoffen te verwijderen.

8.2 Ook de telastleggingen B1-B2 zijn bewezen, gezien er geen vergunning voorhanden was in de te last gelegde periode en de beklaagde op geen enkele wijze aanvang nam om de in stortvak 2A, stortcel 1, gedeponeerde afvalstoffen te verwijderen.

8.3 De bevoegde inspectiediensten stelden wel degelijk vast dat percolaatwater geloosd werd. Dit volgt uit de vaststellingen van een bevoegde toezichthouder, die meerdere lekken in de folie van het deel buiten stortcel 1 van stortvak 2A aantoonde. Een stortplaatsdeskundige werd aangesteld door de beklaagde en deze stelde in een memo van 5 mei 2021 dat inderdaad een, volgens hem beperkte, schade werd aangetroffen ter hoogte van enkele lasnaden in de noordoostelijke hoek van het deel van stortvak 2A buiten stortcel 1 (PV , p. 6/9, randnummer 7). Er waren ook herstellingen nodig. Deze vaststellingen van de toezichthouder hebben bijzondere bewijswaarde en de beklaagde levert niet het bewijs van het tegendeel.

Om het misdrijf op te leveren, is niet vereist dat er sprake was van een lozing in de bodem. Het volstaat dat lekken werden vastgesteld of dat de installatie lekken toeliet.

Dit geldt ook voor de telastlegging C3. De zorgplicht slaat immers op het te alle tijden waarborgen van de goede staat van onderhoud en het onmiddellijk verhelpen van elk gebrek dat de bescherming van mens en milieu in gevaar kan brengen. Er moet ook niet aangetoond zijn dat er effectief sprake was van een lekkage of lozing. Het betreft een gevaarzettingsdelict.

Er is geen sprake van sfeerschepping door de toezichthouder, evenmin doet dit afbreuk aan de waarde van de vaststellingen. De vaststellingen van de toezichthouder steunen op eigen informatie van de beklaagde, zoals hiervoor aangehaald. De besluitvorming van de toezichthouder om tot de vaststellingen te komen is verder gebaseerd op eigen zintuigelijke vaststellingen, is beargumenteerd en steunt op objectieve stukken en bevindingen. Uit niets volgt dat de toezichthouder niet objectief was of dat hij enig belang had om tot deze vaststelling te komen. Er is vanwege de toezichthouder geen sprake van het *“krampachtig verbinden”* van verschillende punten om daaruit uit een misdrijf te kunnen puren, zoals de beklaagde stelt. Vanzelfsprekend geldt ook voor deze telastleggingen in beginsel het vermoeden van onschuld, maar de vaststellingen en bevindingen van de toezichthouder, leveren het bewijs van schuld eraan. Van gerede twijfel is geen sprake.

Het verzuim om lekdetectiemetingen uit te voeren (C2), maakt onderdeel uit van die zorgplicht. De beklaagde bleef hierbij in gebreke. Dat door de milieu-inspectie niet zou zijn opgeworpen dat het regelmatig uitvoeren van deze metingen nodig was, doet geen afbreuk aan de schuld van de beklaagde. Het komt ook niet aan de beklaagde toe om te besluiten dat deze metingen niet nodig waren en daarop te besparen. Dat er geen concrete hinder

was, heeft geen relevantie. Dat artikel 4.1.3.1 VLAREM II een algemeen artikel is, over het zindelijk houden van een inrichting, belet niet dat een concreet gebrek hieraan onder deze bepaling aan een exploitant wordt te last gelegd.

De telastleggingen B3, C2 en C3 zijn dan ook bewezen.

8.4 De telastlegging C1 heeft betrekking op de financiële zekerheden die de exploitant van de stortplaats voor de aanvang van de stortactiviteiten moet stellen en die uiteraard ook gedurende de gehele exploitatie moet aanhouden.

De beklaagde erkent dat de bankgarantie niet verlengd werd en was vervallen. Ten onrechte legt zij de verantwoordelijkheid hiervoor bij de OVAM. Het is immers een verantwoordelijkheid die valt op de exploitant.

De telastlegging C1 is bewezen.

8.5 Terecht stelde de eerste rechter vast dat de bewezen feiten een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijk van het doel van de beklaagde of de waarneming van haar belangen en dat ze voor haar rekening gepleegd werden.

was gedelegeerd bestuurder van onder meer de beklaagde. De beklaagde handelde als rechtspersoon door zijn toedoen is in deze stand van de zaak echter niet gedagvaard.

De bewezen misdrijven zijn alleszins toe te rekenen aan de beklaagde. Binnen de beklaagde was er onvoldoende zorg voor de naleving van deze verplichtingen uit de milieuwetgeving. Dit is een eigen strafrechtelijke fout van de beklaagde als rechtspersoon.

9. De bewezen feiten van de telastleggingen A1, A2, B1, B2, B3, C1, C2 en C3 pleegde de beklaagde met eenzelfde misdadig opzet, zodat het hof overeenkomstig artikel 65, eerste lid, Strafwetboek voor ze samen de zwaarste straf oplegt.

Dat het openbaar ministerie voor de eerste rechter een geldboete van 5.000 euro vorderde en de eerste rechter een hogere geldboete oplegde, belet het openbaar ministerie niet om alsnog hoger beroep in te stellen. Evenmin staat dit eraan in de weg dat het openbaar ministerie voor het hof het opleggen van een hogere geldboete vordert. Het hof is overigens niet gebonden door de vordering van een welbepaalde geldboete. Het beroep van het openbaar ministerie geeft het hof de mogelijkheid een geldboete te bepalen binnen de strafmaat die de wet stelt.

De gepleegde feiten zijn bijzonder ernstig. De beklaagde baat zonder vergunning een stortplaats uit. Zij verschuilt zich achter een vergunningencarrousel om haar verantwoordelijkheid te ontlopen. Terecht overwoog de eerste rechter dat de beklaagde

zich wil onttrekken aan de financiële gevolgen van haar misdrijven. De gepubliceerde financiële gegevens, te raadplegen in de KBO, tonen aan dat de kosten uiteindelijk te last van de gemeenschap dreigen te vallen. Deze asociale houding van de beklaagde vergt een belangrijke financiële effectieve terechtwijzing en aansporing in de vorm van een geldboete.

Uit het strafdossier blijkt helemaal niet dat de beklaagde inspanningen deed om de site te goeder trouw te beheren. In conclusies schrijft de beklaagde zelf dat de huidige site voor haar een verliespost is en de wijze waarmee zij met de exploitatie omgaat getuigt hiervan. De beklaagde hoopte op een stevige winstpost, dit met een site en exploitatie waarvan de vergunning van bij aanvang sterk betwist werd, wat gezien de ligging van de geplande stortplaats te verwachten was. Dergelijk uitgangspunt is op zich legitiem. De beklaagde heeft bij aanvang steun voor een vergunning kunnen vergaren, maar finaal blijkt het genomen risico niet te renderen, gezien de vergunningsbetwistingen en de beslissing van de bevoegde overheid om geen vergunning te verlenen. De beklaagde draagt het risico en moet hiervoor financieel nu ook maar de verantwoordelijkheid nemen, wat ook een sociale plicht van investeerders is.

De opgelegde geldboete confronteert de beklaagde ook met de maatschappelijke kosten die de door haar gepleegde misdrijven veroorzaakten in de vorm van de inzet van politie, controlediensten en justitie.

Uitstel van de tenuitvoerlegging van de geldboete is helemaal niet passend en zou de berekende houding van de beklaagde enkel honoreren.

De beklaagde stelt dat de redelijke termijn manifest is overschreden, gelet op het feit dat de stortactiviteiten dateren van beperkte periodes in 2013 en 2015. De telastleggingen zijn niet enkel verbonden met het storten van afvalstoffen, maar houden ook verband met het verzuim de gestorte afvalstoffen te verwijderen. Deze toestand duurt nu nog voort. De redelijke termijn neemt ook geen aanvang vanaf het storten, maar wel vanaf het ogenblik dat de beklaagde onder de dreiging van een strafvervolging was. Het is aan te nemen dat dit was vanaf de toezending van het aanvankelijke proces-verbaal van 26 juli 2018. De beklaagde duidt niet aan in welke periodes er een niet duldbare stilstand was in het opsporingsonderzoek. Het PV gaf aanleiding tot verdere opvolging door de toezichthouder, waarbij aan de exploitant ook tijd en kansen werden geboden. Intussen werd ook rekening gehouden met het vergunningsdossier. Niettemin neemt het hof aan dat globaal gezien de zaak eerder voor de rechter aanhangig kon zijn gemaakt en dat er daardoor sprake is van een zekere overschrijding van de redelijke termijn. Eenmaal aanhangig bij de rechter, was er geen niet verklaarbare periode van stilstand meer en deed zich geen overschrijding van de redelijke termijn meer voor. De impact van de overschrijding voor de beklaagde is beperkt. Integendeel, kon zij die tijd de wederrechtelijkheid aanhouden zonder kosten van verwijdering te maken. De overschrijding had geen gevolg voor de rechten van de verdediging. Het leidde niet tot verlies van bewijsstukken of de onmogelijkheid voor de beklaagde om haar verdediging op te bouwen. Als rechtsherstel voor de overschrijding van

de redelijke termijn spreekt het hof een reëel meetbaar lagere straf uit, zoals hierna bepaald. Was er geen overschrijding, dan had het hof immers een geldboete van 25.000 euro opgelegd. Bij het bepalen van de geldboete houdt het hof rekening met de financiële mogelijkheden van de beklaagde. Om effectief te zijn, moet het bedrag van de geldboete ermee in verhouding staan, zo niet mist de geldboete elk doel en is het integendeel een aansporing om dergelijk onwettig gedrag te blijven stellen.

De geldboete is te verhogen met 70 deciemmen (x8).

10. De beklaagde is gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald.

Als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf is de beklaagde gehouden tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciemmen tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken veroordeelt het hof de beklaagde tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd 58,90 euro bedraagt. Met toepassing van diezelfde bepaling verhoogt het hof de kosten met 10 %.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagde ook tot het betalen van een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand, die sinds 1 oktober 2022 na indexatie 24 euro bedraagt.

11. Het openbaar ministerie vordert het herstel overeenkomstig artikel 16.6.4 Decreet Algemene Bepalingen Milieubeleid, gekoppeld aan een dwangsom als dit niet binnen de opgelegde termijn wordt gerealiseerd.

Er is nog geen enkel herstel uitgevoerd.

De beklaagde voert ten onrechte aan dat het herstel kennelijk onredelijk, disproportioneel en minstens voorbarig zou zijn.

De beklaagde schernt ten onrechte met de onduidelijke vergunningstoestand, evenals met het feit dat er enkel sprake zou zijn van hypothetische risico's als de afvalstoffen zouden blijven liggen. Zij verwijst onder meer naar de overwegingen in beslissingen waarin de opgelegde bestuurlijke maatregelen werden herroepen.

Het herstel is echter nodig om een einde te stellen aan de wederrechtelijke toestand en niet enkel om mogelijke risico's op te vangen.

Zoals al meermaals vermeld, slaat de onwettigheid op het verzuim om de achtergelaten afvalstoffen te verwijderen, ook al werden de afvalstoffen of delen ervan initieel onder dekking van een, later vernietigde, vergunning achtergelaten. Het herstel van de wettigheid op de plaats houdt noodzakelijk in dat de achtergelaten afvalstoffen worden verwijderd, nu er actueel geen wettige, uitvoerbare vergunning voorhanden is. Dit herstel opleggen is helemaal niet onevenredig. Er is niet aangetoond dat de nadelige impact van het verwijderen van de afvalstoffen groter zou zijn dan de meerwaarde ervan. Dat er intussen op de gestorte laag van afvalstoffen een bepaalde fauna en flora is ontstaan die door het afgraven van de afvalstoffen onvermijdelijk tijdelijk verstoord zal worden, doet geen afbreuk aan de noodzaak om het volledig herstel uit te voeren.

De noodzaak om de volledige terugkeer naar een wettige toestand uit te voeren, brengt ook mee dat het herstel niet te beperken is tot de nog bloot liggende gestorte afvalstoffen in deel 2 van stortvak 2A. Het is tegenstrijdig en zelfs enigszins wrang, dat de beklaagde de biologische meerwaarde van de intussen op het stort ontstane biotoop aanvoert om het herstel niet uit te voeren of te beperken tot deel 2 van stortvak 2A en niet op te leggen voor het ingekapselde deel 1 van het stortvak 2A.

Hoewel de beklaagde al jaren verzuimde om de achtergelaten afvalstoffen te verwijderen en haar dus feitelijk al een ruime periode hiertoe werd geboden, gebiedt de realiteit tot de vaststelling dat, nu het herstel imperatief wordt opgelegd, het zoeken naar stortplaatsen voor een wettige verwijdering en de materiële uitvoering ervan, een zekere tijd zal vergen. De uitvoeringstermijn moet, ondanks de jarenlang aangehouden onwettigheid, redelijk zijn. De hierna bepaalde uitvoeringstermijn beantwoordt hieraan.

Gelet op het talmen van de beklaagde in het verleden om tot het volledig herstel over te gaan en het voortschrijden van de inbreuken, wordt door het openbaar ministerie terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de veroordeelde om nu effectief zelf tot herstel over te gaan of over te laten gaan. Een vrijwillige uitvoering van de opgelegde herstelmaatregelen verdient vanuit het oogpunt van het algemeen belang de voorkeur, gezien een ambtshalve uitvoering van de herstelmaatregelen kosten voor de gemeenschap veroorzaakt, waarbij er geen enkele zekerheid bestaat over de recuperatie van deze kosten. Gezien de economisch berekende houding van de beklaagde tot nu en de financiële inzet van de uitvoering van het herstel,

moet de opgelegde dwangsom voldoende hoog zijn om een effectieve aanzet tot het vrijwillig uitvoeren van het herstel te zijn.

toont niet aan dat er na de verwijdering van de afvalstoffen, wat ook het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat zal inhouden en de ermee gepaard gaande kosten, nog andere schade zal zijn. De vordering van tot betaling van een voorschot van 1 euro wordt door het hof dan ook als ongegrond afgewezen.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 en 211*bis* Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige stemmen:

bevestigt het beroepen vonnis in de beslissing tot het aanhouden van de burgerlijke belangen;

wijzigt het beroepen vonnis **als volgt:**

op strafgebied:

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een geldboete van 20.000 euro, met deciemmen verhoogd gebracht op **160.000 euro**;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciemmen en zo gebracht op 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 58,90 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bijdrage van 24 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 33,87 euro in eerste aanleg en 171,35 euro in beroep;

veroordeelt de beklaagde om over te gaan tot het legaal verwijderen van alle afvalstoffen, namelijk het inzamelen, vervoeren en verwerken ervan en dit binnen een termijn van tien maanden vanaf de datum van dit arrest, op vordering van het openbaar ministerie onder verbeurte van een dwangsom van 5.000 euro per dag vertraging in nakoming van dit bevel en verplicht de beklaagde tot terugbetaling van de kosten voor het inzamelen, vervoeren en verwerken van de afvalstoffen door , door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest of door het Vlaamse Gewest;

wijst het meer- en anders gevorderde af als ongegrond.

|

Kosten eerste aanleg: **€ 33,87**

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 51,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 35,00
Dagv. bekl.:	€ 31,15
Dagv. BP:	€ 32,62

€ 155,77

+ 10 % : € 15,58

Totaal : **€ 171,35**

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer , als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren

en in openbare rechtszitting van **27 december 2024** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter , in aanwezigheid van , advocaat-generaal, met bijstand van griffier .